

HET IK-ZIJN, HET EGO IN DE INWIJDING

29 januari 1954

Goedenavond vrienden.

Natuurlijk moet ik aan het begin er nog even aan herinneren dat we nog steeds niet zover zijn gekomen dat we alles weten. Per slot van rekening, soms denk je dat je een aardig eindje op weg bent, en dan kom je weer tot de conclusie dat er nog eigenlijk heel wat te leren is en vooral heel wat te begrijpen. Want je kunt de dingen nu wel weten, maar je moet ze begrijpen voordat ze werkelijk wat voor je betekenen. En daarom moeten we ook zeggen: denkt u erom, we weten niet alles en omdat we niet alles weten kunnen we natuurlijk ook fouten maken, blunders zoals dat heet. Houdt u daar rekening mee, denkt u zelf na.

Tik ons maar rustig op de vingers als u de kans ziet, voor u misschien een aardige sport en bovendien bevordert het uw zelfstandig denken en dat is toch één van de dingen die we met deze avonden ook willen bereiken. Nou, dan heb ik mijn inleiding gesproken en nu kunnen we eens een keertje gaan beginnen aan het onderwerp. Zoals u weet zijn we eigenlijk zo langzamerhand bezig aan een beschrijving van verschillende inwijdingen e.d. en u heeft daar een inleiding over gehoord, u weet dus zo ongeveer wat daar allemaal met zo'n onderwerp kan samenhangen. Nu zou ik willen beginnen met een beetje filosofisch onderwerpt ik hoop dat u daar niets op tegen hebt, en wel speciaal eigenlijk "het ik-zijn, het ego dus, in de inwijding".

Hoe moeten wij onszelf stellen tegenover het leven, wanneer we willen komen tot een bewustwording? En dan krijgen we allereerst altijd het grote probleem: ja, ik besta wel, ik ben er natuurlijk, we zijn er allemaal, nietwaar? Maar ben ik daar waar ik denk dat ik ben? Dat is punt één. Punt twee is: ben ik dat wat ik denk dat ik ben, ben ik eigenlijk wel zoals ik mijzelf zie? Punt drie: zijn de anderen zoals ik ze zie? En dan komt het vierde probleem en dat is eigenlijk een conglomeraat van alle mogelijke problemen, gewoon een hutsplotje, een ratjetoe. Wat is het doel van mijn leven, hoe kan ik dit bereiken, hoe kan ik dat, waarom? Ja, en als we met al die problemen staan, dan moeten we toch eerst eigenlijk eens een keertje zeggen: ja, hoe wil ik persoonlijk in het leven staan? Want alles wat de buitenwacht zegt, daar heb je heel weinig aan, u kunt hele bibliotheken vol geleerde boeken doorwerken, allemaal over esoterie en er geen letter van begrijpen, u kunt worstelen elke zin uit van die hele dikke Bijbels, en als u ze doorgewerkt hebt, nu ja, dan heeft u gelezen wat er staat en u heeft tenminste de samenhang van de woorden begrepen, maar voor de rest eigenlijk mankeert er nog heel veel aan. Weet u, dat zijn allemaal van die pijnlijke dingen.

Dan ga je je afvragen: ja, maar ben ik nu zo dom, of wat is er nu eigenlijk gaande? Waarom past mij dit niet? Ik zit toch zo boordevol met allerhande vragen en problemen en per slot van rekening iedereen zegt dat hij het antwoord heeft, maar dat antwoord dat schijnt niet voor mij te zijn, want ik kan het er niet uithalen. Dat is u misschien wel eens overkomen, zo in de loop van de tijd, dat u, wanneer u werkelijk eerlijk wilt zijn, toe moet geven, nu ja, ik snap er eigenlijk geen steek van.

Het klinkt allemaal heel mooi en wij knikken misschien omdat de burens ook kijken, nietwaar, of de mensen in een zaal, of omdat een ander dat boek ook gelezen heeft, zeer wijsgerig en we zeggen: ja, je hebt gelijk, ja dat wat erin staat daar ben ik het volkomen mee eens. Maar als je nu vraagt: "wat staat erin of wat is er gezegd", moet u eerlijk toegeven: ja, ik heb er maar heel weinig van meegenomen.

Wat het met die inwijding te maken heeft? Wel, een inwijding betekent het verwerven van een zeker weten, dit weten moet overgaan in begripsvermogen en dan eerst kan men een nieuwe fase van leven beginnen. En als u zo onder de problemen bedolven zit, als u zo vast zit met alle mogelijke dingen in het leven, dan moet je een oplossing vinden, anders dan kun je niet verdergaan. En ja, ik heb dat zelf in eigen ervaring meegemaakt en daarom heb ik dit onderwerp gekozen voor vanavond. Ik heb gezegd: laat ik nu die mensen eens vertellen hoe ik dat doe, misschien dat er voor hen ook iets bruikbaars bijzit, misschien!

Kijkt u eens, als je zo honderd problemen hebt, dan zou je ze allemaal tegelijk op willen lossen, je gaat het ene probleem zien in de relatie met het andere probleem en je verwacht je steeds meer, je komt er niet meer uit. Nu is iemand die studeert, laten we zeggen voor technisch ingenieur, die is zo eigenlijk dat hij heeft een zekere algemene ontwikkeling, maar wat die bacterioloog daar nu uitspookt - hij heeft er een algemeen begrip van dat het bestaat - maar ja, daar weet hij eigenlijk heel weinig van, het interesseert hem ook niet en wat die dokter doet interesseert hem ook helemaal niet. Hij heeft zijn richting van studie gekozen en hij bepaalt zich bij zijn eigen problemen. Waarom doet hij dat? Hij heeft voor zichzelf vastgesteld: ik wil graag dit of dat worden. Hij heeft niet gezegd, al zou hij het misschien graag willen uiteindelijk, hij heeft niet tegen zichzelf gezegd: nou, nu ga ik gelijk even studeren voor advocaat, dat is altijd makkelijk, je weet nooit hoe je als ingenieur eens tegen een rechtsgeding aan kunt lopen en ja je krijgt natuurlijk wel eens met ongevallen te maken, laat ik maar zorgen dat ik dokter ben ook en ja, als ik nu nog naar het buitenland zou gaan, moet ik eigenlijk zorgen dat ik dokter in de filosofie en in de theologie ben. Dat zegt hij niet. Hij zegt: ik heb één bepaald punt, dat kies ik als mijn vak. En daar gaat hij op af en daar geeft hij al zijn tijd aan, tenminste als het een verstandig mens is.

Wanneer wij zo zitten met al die levensproblemen, dan zijn we maar al teveel geneigd om alles tegelijk te willen doen. We nemen, zoals de boer zegt, teveel hooi op de vork en we zien geen kans om de zaak omhoog te krijgen, we komen met geen been van de grond af, we kunnen absoluut niets begrijpen. Ja, maar wat moeten we dan eigenlijk gaan doen? We moeten eerst eens gaan zeggen: welk probleem wil ik nu eigenlijk oplossen? Wat willen we oplossen, welke richting kiezen wij? Nu zal de één zeggen: ja, mij trekt de leer van Yoga, ik wil via lichaamsbeheersing komen tot verruiming van het geestelijk vermogen. Nou goed, maar dan heeft u ook helemaal geen reden verder om u bezig te houden met: Christian Science, met de Theosofie, met de Antroposofie, met de Rozenkruisersleer of wat anders. En als u begint met de Rozenkruisersleer dan aanvaardt u deze weg, dit doel, wanneer u dat bereikt heeft, kunt u verder gaan, niet eerder. Dat is erg belangrijk, want als u zo van het een naar het ander blijft zwerven, ach, dan wordt je zo iemand van 12 ambachten en 13 ongelukken in de geest. U merkt, ik heb een hele hoop spreekwoorden tot mijn beschikking en ze zijn altijd weer bruikbaar. Er zijn mensen, ach, ze begrijpen zo goed wat die heeft bedoeld, bv. ze lezen de werken van Blavatsky en, o ze begrijpen het zo goed, ze zijn het er zo mee eens. En morgen dan komen ze bij Max Heindel aan. En dan zeggen ze: "ja, maar wat die Heindel nu vertelt dat is toch eigenlijk veel beter" en dan gooien ze Blavatsky weer opzij en dan gaan ze met Heindel beginnen, totdat ze genoeg hebben van Heindel en dan is Mary Eddy Baker ineens weer interessanter. Begrijpt u wat ik bedoel? Op die manier bereik je niets.

Als je geestelijk iets wilt bereiken dan moet je in de eerste plaats beginnen met een bepaald vak te zoeken, een bepaalde richting. Deze kant ga ik uit. Ja, dan ben je er nog niet, want per slot van rekening we zijn toch geestelijk bewuste mensen, nietwaar, en voor ons is al die kinderachtige kleine filosofie, waar je met de klomp aan kan voelen dat er veel meer achter steekt, maar dat het eigenlijk voor de kinderkamer is, daar behoeven wij ons niet mee te bemoeien. Die neiging hebben we ook, we zeggen: ik begin niet met dat hele kleine probleempje, ik wil meteen de oplossing hebben. Nu, dan doet u eigenlijk net als een kind dat nog niet eens weet hoeveel 1 en 1 is en dat plotseling een driehoeksvergelijking op wil lossen. Dat brengt er ook niets van terecht en wanneer het de oplossing bij toeval zou vinden - een kans in miljoenen - dan zou het zelfs niet eens weten dat het de oplossing had en rustig verder zoeken, begrijpt u?

Je moet dus bereid zijn om in die richting waarin je gaat zoeken, ook absoluut van voren af aan te beginnen. En nu moet u niet zeggen: ja, maar ik heb in de kerk, of ik heb in de loge, of ik heb daar of daar dat allemaal al gehad en geleerd. Dan kunt u ook wel zeggen: ik behoef geen Engels meer te leren want ik heb in het Nederlands al tellen geleerd. Maar dan zult u zich in Engeland niet kunnen redden met dat tellen, weet u?

Zo gaat het hier ook, je moet van de grond af aan die dingen doorwerken en dan kom je ergens. En nu denkt u natuurlijk, nou, dat is dan eigenlijk nogal makkelijk, ik neem de studieboeken van een bepaalde richting die ik uitzoek en ik begin. Ja, dan zit er nog een moeilijkheid aan vast, want met dat beginnen alleen ben je er niet. Je moet niet alleen alles weten wat men je daar voorlegt, maar je moet het voor alles begrijpen. En om de draagwijdte van de dingen te begrijpen moet je ze in praktijk brengen. En dat wordt lastiger, want het is

allemaal heel aardig om te zeggen: nu ja, je moet gelijkmoedig zijn, je moet niet geloven in ziekte, je moet je naasten liefhebben of wat er voor leuzen meer gebruikt worden.

Maar probeer het eens in de praktijk te brengen. Dat is ook zo gemakkelijk niet. Vandaar dat wij aldoor maar weer hierop hameren, van onze kant uit, op, eigenlijk de grondslag van alle dingen: leer eerst eens je medemens verdragen, leer om jezelf niet druk te maken over wat een ander doet, maar alleen over wat jezelf doet. Ik zou zeggen: dat is nu zo kinderachtig eenvoudig. Ja natuurlijk, dat is het ook, maar houdt het maar eens een paar weken vol, nietwaar? Erg lastig. Houdt het bij wijze van spreken maar eens 5 uur vol.

Als u naar huis gaat, moppert u nu eens niet over de kou en moppert u nu ook eens niet als die tram wat lang op zich laat wachten en als die boerenkinkel daar net voor u dat laatste zitplaatsje in beslag neemt. Ja, mopper dan eens niet, verdraag dat nu eens. Denk: nu ja, die wil net zo graag zitten als ik, denk: die tram heeft ook oponthoud en dat personeel staat ook in de kou, dat gaat ook niet voor hun plezier langzaam rijden. Denk nu eens: ja het is zo koud, maar dat is het overal, ik ben niet de enige die daar onder lijdt, ik kan er toch niets aan doen, ik moet het accepteren. Probeer het eens 5 uur lang, dan slaapt u nog een deel van de tijd. Ik denk, dat als u de rekening opmaakt, dat u zegt: nou, dat had ik nu niet gedacht maar ik ben er 4 à 5 keer van afgeweken. En zo gaat het met al die dingen. Ook daar weer, met het in de praktijk brengen van de dingen moet je langzaam beginnen.

Weet u, om maar eventjes bij 't Christendom te blijven, er wordt zo ontzettend veel over naastenliefde gepraat, maar de meeste mensen begrijpen de waarde van dat woord niet en waarom? Omdat ze het nooit in praktijk gebracht hebben. U vindt het heel logisch dat, als je een vak gaat uitoefenen - laten we zeggen machinist wordt, of architect - dat je niet alleen maar te doen krijgt met de droge theorie, maar dat ze zeggen: hoor eens kereltje, of hoor eens meisje, allemaal heel goed, maar wil jij modeontwerpster worden, meisje, dan moet je ook weten hoe je zo'n kostuum in elkaar maakt, hoe je dat moet snijden, hoe je dat aan elkaar moet stikken, hoe je dat af moet werken, hoe je een broderietje erop moet maken, dat moet je weten. En tegen de architect zeggen ze: kerel, je moet niet alleen weten hoe een huis gemaakt wordt, maar je moet er ook eens een keertje zelf bij zijn geweest, je moet dat allemaal eens in de materie nagekeken hebben, je moet erbij zijn geweest wanneer iemand dat ontworpen heeft en dan moet je er ook bij zijn wanneer het gebouwd wordt, dat je begrijpt waarom een specificatie zo gemaakt wordt en ook begrijpt waarom die precies zo is en niet anders. En tegen de machinist zeggen ze: kerel, ga jij nu eerst maar eens een tijdje in de machinekamer staan en als je dat gedaan hebt, dan zullen we je misschien een hogere rang geven. Zo gaat het nu in de geest ook weer.

Vindt u het een erg gemoedelijk praatje? Misschien wel, hè? Ja, maar het is waar. Heus, het klinkt allemaal erg eenvoudig, en erg licht en misschien zelfs wat kinderlijk, maar ik daag u uit om het in de praktijk te brengen.

Gooit u al die gewichtigheid eens een keertje van u af en neemt u eens één probleem bij de kop en houdt u daarbij, probeer het eens. Dat is nog niet zo gemakkelijk, Probeert u eens een keer de grondslag van wat u aanvaardt heeft in uw leven als eerste doel, in de praktijk te brengen, ook al noemen de mensen u gek, ook al lachen ze u uit. Het is zo gemakkelijk niet. En ja, wanneer we dat doen, wanneer we dat werkelijk volbrengen, dan zijn we eigenlijk waardig om een inwijding te ontvangen, eerder niet. Een inwijding is niet iets wat je cadeau krijgt, de geheimen die je leert kennen, en vooral de geheime krachten die in jezelf ontwaken, zijn geen geschenk, noch van God, noch van een mens, zij zijn een bewustwording. En nu weet ik hoe het met de mensen altijd gaat, je loopt door het leven heen en je vraagt je steeds maar weer af: waarom dit, waarom dat? En je komt er haast niet.

En wanneer ze dan iemand zien die wel wat bereikt bv. in de materie, dan zeggen ze: nu ja, dat die het bereikt is begrijpelijk, die gaat over lijken. Inderdaad, over de lijken van anderen. Maar weet u waar u over moet gaan als u een werkelijke inwijding wilt beleven? Over het lijk van uw eigenwaan en uw zelfzucht, die moet u eerst eens doden. Dat is niet gemakkelijk. Maar als je wilt dan kan het en dan kom je er, dan breng je het heel wat verder dan een miljonair. Want per slot van rekening, als voor een miljonair de tijd is gekomen dat hij van deze aarde weggaat, dan heeft hij hoogstens het genoegen om te zien dat de erfgenamen ruzie krijgen om wat hij achterlaat, maar als u geestelijk miljonair bent geworden, als u een inwijding in een hogere graad bereikt hebt, kan niemand u dat afnemen, dat is van u.

Zo, en nu hebben we dat eens heel eenvoudig gezegd, Nu gaan we nog even ingewikkeld worden, ik hoop dat u het niet erg vindt. Er zijn inwijdingen door leed, dat is u al gezegd. Lijden, zegt de mens, is voor mij het aanvoelen van omstandigheden buiten mij, die voor mij niet passen. Daar komt het eigenlijk op neer. Lijden, leed, dat komt altijd van ergens anders vandaan. Natuurlijk, ik lijd en dat lijden dat leeft in mij, maar ik lijd omdat die is heengegaan, of omdat ze me dat hebben afgenomen, of omdat ze me dat hebben aangedaan. Fout. We hebben in het begin een paar filosofische vraagjes opgeworpen, weet u nog wel? U bestaat, daar bent u van overtuigd, maar u kunt nooit en te nimmer bewijzen dat u leeft zoals u denkt te leven, noch dat u bent zoals u denkt te zijn, noch dat uw wereld is zoals u haar ziet en denkt. En als we dat nu eens helemaal uit elkaar willen rafelen, dan zouden we zelfs het overtuigende bewijs kunnen krijgen dat het zeker niet zo is, aan de grond van die wetenschappen die de leken dan exact noemen. De wetenschapsmensen die doen het niet meer, de wetenschapsmens die zegt: na rijpe overweging, beraad en proefnemingen, lijkt het ons waarschijnlijk dat, hè? Maar u zegt: zo is het. Dus die exactheid van wetenschap bedoel ik dan. We kunnen bewijzen dat uw wereld anders is dan u ze ooit kunt zien. Dat kunt uzelf ook, dus ik behoef me niet te vermoeien met de bewijsvoering.

Daar vloeit dan automatisch uit voort, mijn waarde vrienden, dat uzelf noch dat ondergaat dat u denkt te ondergaan, noch dat u doet wat u denkt te doen, want u kunt de consequenties niet overzien van de dingen. Wat voor u een lijden is, kan in werkelijkheid een groot geschenk zijn, nietwaar, zoals die kleine jongen die ze zeggen: die speelgoedkar van jou die is zo versleten en zo oud, gooi haar maar in de asbak (vuilnisbak;Red.). En dan staan ze klaar met een grote nieuwe, een trapauto. Maar die kleine jongen die begint te huilen want hij is wat kwijt, naar het andere kijkt hij niet, hij ziet het niet. Zo ziet u het ook niet. U weet niet of u werkelijk lijdt, u denkt dat u lijdt. Dat is erg hard, hè? Dat is niet erg gemakkelijk aanvaardbaar. Als een mens van iets géén afstand wil doen, dan is het van zijn waan dat hij lijdt. Maar lijdt u in werkelijkheid, lijdt u werkelijk omdat die buitenwereld u iets aandoet, of lijdt u alleen maar omdat er van binnen zo'n stom verstokte vasthoudendheid zit dat u zegt: nu ja, en zo moet het zijn, als het niet zo is dan ga ik huilen. Is dat eigenlijk niet zo?

Alle moeilijkheden die u overkomen, liggen die bij anderen, of liggen ze misschien in het feit dat u niet juist hebt gereageerd? Als u door anderen miskend wordt, komt dat dan misschien omdat uzelf niet voldoende gelooft in wat u bent, of wenst u misschien die erkenning die men u geeft, niet te aanvaarden? Per slot van rekening de erkenning van Jezus dat betekende een veroordeling door het Sanhedrin, maar Hij werd erkend, tot zelfs door Pontius Pilatus, een Romein die door familierelaties nog procurator mocht zijn, maar daar hij niet van al te beste zeden etc. was, afgeschoven was naar een uithoek van het imperium. Zelfs die erkende Hem. Dwazen. U wilt zijn erkenning misschien niet, maar u wilt wel een inwijding.

U wilt wel de herrijzenis, maar u vertikt het om de kruisiging te ondergaan, de kruisiging die is een zelfoverwinning in de eerste plaats. Kijk, mijn vrienden, die wereld buiten u die betekent eigenlijk niets. Ja, natuurlijk heb ik gemakkelijk praten - ik vang die gedachte heus wel op - van mijn kant heb ik gemakkelijk praten, maar ik heb het ook niet gemakkelijk gehad toen ik in de stof deze dingen moest verwerken. En ik weet dat geen één van u het in de praktijk zal brengen wat ik hier zeg, maar u zult er misschien over denken en tenminste zo nu en dan een poging in die richting doen en dan heb ik al veel bereikt.

Mijn waarde vrienden, de wereld waarin je denkt te leven is voor 9/10 een waan, is een begoocheling, een begoocheling waarin de mug een olifant wordt en de olifant een mug. Als je naar die uiterlijke waarde gaat leven, en blijft leven, dan zal je nooit en te nimmer zover komen dat je werkelijk een inwijding kunt ondergaan, dat je in staat bent om het te verdragen, want een inwijding dat betekent onthulling van een waarheid.

En de mensen houden er niet van om die dingen te erkennen. Wanneer ik u zou zeggen: vrienden, u wordt geleefd, te midden van een wereld vol van wetten, wetten die u niet kent en die toch in u werken en met u werken. Dan zegt u: och, dat is onzin. Ja, als ik u vertel dat er hier of daar eens een holenmens was die, toen hem een steen naar zijn hoofd geworpen werd en hij ving hem op en hij deed zich eraan zeer, zei: die steen schokt mij. Hij begreep niet dat het de kracht van beweging was, eenvoudig de wet van beweging en massa, dat door een potentie van kracht, gelijk aan de beweging in de massa komt te rusten, wist hij niet. En als je tegen die mens had gezegd: kerel dat ligt niet in die steen maar in de beweging van die steen,

dan had hij waarschijnlijk zijn knots genomen en gezegd: "als ketter sla ik je hiermee de hersens in" zoals sommigen van u ook reageren als er zo iets dergelijks gezegd wordt.

U leeft te midden van wetten die u niet kent en die toch een invloed op u hebben. En het wonderlijke is dat u binnen deze wetten toch vrij van wil bent, u zult deze wetten moeten leren kennen. En dat kunt u nooit als u alleen maar uiterlijke waarde van uw wereld accepteert. Dat kunt u nooit wanneer u niet een eigen oordeel over de dingen durft te hebben. Lees uw bibliotheek vol met boeken, het hindert niet, maar haal puur datgene eruit wat voor u waar is en laat de rest opzij. Als u niet kunt aanvaarden dat er ergens een boek Ying (I Tjing; Red.) is, smijt de gedachte hierover opzij, het interesseert u niet, maar als er één gedachte staat in de werken van Blavatsky die u wel wat zegt, neem haar, zij behoort u. Als er in de Bijbel niets staat wat u treft behalve drie woorden, neem die drie woorden en leg de rest voorlopig opzij.

Begrijpt u waar ik naartoe wil? Wanneer u een inwijding verlangt, dan is het noodzakelijk, onontkoombaar, dat u afstand doet van datgene wat van buiten komt, dat u zegt - ja, ook van ons, inderdaad, wij zijn ook maar een uiterlijke omstandigheid in uw geestelijk leven, meer niet - al wat van buiten u komt is aardig als weten. En hoe meer u weet hoe beter het is, maar zolang dat weten alleen maar weten blijft, een droge theoretische kennis die nooit en te nimmer praktisch beproefd werd op haar werkelijke waarde, dan kunt u dat weten ook wel in de asbak gooien.

Onthoudt dus dit: als u een inwijding wilt ondergaan, de wereld buiten u is een begoocheling, zij bestaat, maar zij bestaat niet zoals u haar kent. Wat u denkt omtrent uzelf en uw eigenwaarde, is ook begoocheling, ook dit is niet zoals u het ziet, maar in u ligt een kracht die absoluut waar is en dat is de levenskracht. Deze kracht alleen kunt u als onomstotelijk waar aanvaarden, al het andere dat zou u in een wereld van twijfel gooien, twijfel waarin nooit iets nuttigs geproduceerd zou kunnen worden. Toch moet u vooruit. Dat kunt u alleen wanneer u op grond van uw weten een werkhypothese samenstelt voor u persoonlijk: dat wil ik, dat ga ik bereiken en dat geloof ik, en wanneer u dan uw daden richt naar deze stellingen die u geaccepteerd heeft, in die schijnwereld.

Die wereld zal u n.l. volledig spiegelen elke handeling die u doet, ze zal u steeds weer tonen wat u werkelijk bent. De gezichten van uw medemensen vertellen u wat u bent, alleen wil men het meestal niet geloven, begrijpt u? Als dat maskers zijn die u tegemoet lachen, vol beleefdheid, dat betekent dat uzelf ook zo bent. Wanneer men gemeen is tegenover u, dan betekent het dat ergens in u iets is wat deze daad heeft uitgelokt. Wanneer men u voor zwak houdt, dan betekent dit dat er een zwakte in u schuilt en dan zult u moeten zoeken: waaraan ligt dat? Want een werkelijk ingewijde die wandelt door vuur en geen vlam zal hem verzengen, die loopt te midden van slangen en wilde beesten en ze groeten hem en gaan opzij, die kan komen te midden van het grootste crapule (zwelgpartij; Red.) wat er op de wereld is, de grootste raudi's en misdadigers, maar ze zullen terugwijken alleen omdat die mens - ja, ze voelen zich niet prettig - respect inboezemt, begrijpt u?

En wanneer dat zo is, dan ligt dat niet in de wereld maar dat ligt in u. U wilt een inwijding? Goed, begin dan met uzelf te verwerven het begrip van de stellingen die u voor uzelf als eerste begrip, als werkhypothese, als basis om op te experimenteren hebt vastgelegd, u zult vinden dat, waar u ook begint, u te allen tijde gunstige resultaten krijgt zolang als u eerlijk bent.

En nu heb ik het mijne gezegd en als er iets over te vragen is, natuurlijk, geef ik er graag antwoord op. Iets te zeggen? U mag ook rustig iets zeggen, hoor. Ik heb zo'n paar gedachten al opgepikt en beantwoord ondertussen, maar....

Vraag: Is het dan misschien zo, dat eigenlijk ieder mens door zijn eigen reacties zijn leven bepaalt?

Antwoord: Inderdaad, daar heeft u volkomen gelijk in. Wat u bent zal de wereld ook voor u zijn. Dat lijkt misschien in tegenspraak met de feiten, maar het is toch niet zo. En vooral is dat zo, wanneer u begrijpt dat men niet mag rekenen alleen met één levensperiode.

U zult zeggen: Jezus werd gekruisigd en verguisd. Goed, maar Jezus wordt nu nog, tweeduizend jaar na Zijn dood, hoog en heilig geprezen en er zijn velen die tot Hem bidden en die zich Hem als voorbeeld stellen. Daar ziet u dus wat Zijn offer in drie jaren van Zijn aardse leven betekend heeft, en Hij ervaart dit alles, Hij vindt daarin Zijn vreugde, Zijn welbehagen, en Hij geeft Zijn kracht aan een ieder die daarom vraagt. Begrijpt u? En zo kunt u ook worden. Ik zeg niet dat u Jezus gelijk kunt zijn, helemaal niet, maar ik zeg u wel dat u met uw eigen daden uw eigen lot bepaalt en dat u kunt worden tot de naam die nog doorklinkt in het Al

wanneer de aarde allang verbleekt is en dat u kunt zijn een niets, een stofje dat door de tijd wordt weggevaagd, onbetekenend zonder iets, u kunt ook een mens zijn - en dat is gemakkelijker te bereiken natuurlijk - een mens die leeft in de levens van anderen, en wie dat doet is gelukkig. Een mens die zoveel betekend heeft voor andere mensen dat ze nooit meer alleen kunnen leven, dat de herinnering aan u als het ware steeds in hun harten blijft, dan leeft u in meerdere mensen, dan heeft u al veel bereikt, want ook dat blijft voortbestaan over de dood heen. Dus u heeft volkomen gelijk. Ik heb er nu nog het een en ander aan toegevoegd, ik geloof dat het duidelijk is, ja?

Vraag: U sprak over wetten die wij niet kennen en waar wij toch aan onderworpen zijn. Kunt u die een beetje concreet toelichten?

Antwoord: Ja, als u zegt: wilt u me nou die wetten noemen, dan zeg ik: nee, dat is mijn taak niet, en zelfs indien het mijn taak zou zijn, zou ik dat zeer zeker niet in dit gezelschap doen, dat moet u goed begrijpen, want als u een baby van 8 maanden bv. leert dat lucifers door wrijving worden aangestoken, dan heeft u grote kans dat het huis morgen in brand staat. Dus die wetten die zult u zelf moeten ontdekken, maar als ik concreet moet zijn ten opzichte van wat ik bedoel, wil ik dat graag zijn. Denkt u dat de wet van Archimedes bekend was aan die eerste kanovaarders die daar met een heel primitief ding de eerste zeearmen overstaken? Welnee, daar wisten ze niets van. Toch konden zij alleen leven doordat ze een vervoermiddel hadden waardoor ze over het water konden gaan en daardoor in hun levensbehoeften voorzien. Begrijpt u nu wat ik bedoel? En zo gaat het met u ook. U leeft juist omdat die wetten er zijn, maar u kunt ze nog niet begrijpen en daarom kunt u niet de redelijke berekening maken die men tegenwoordig maakt en zegt: o, ik heb zoveel inhoud, zoveel belasting, dan moet mijn waterverplaatsing zoveel zijn. Dat kon men vroeger niet, maar wat men wel kan en wat men vroeger ook altijd heeft gekund dat is, afgaande op de ervaring, iets bouwen. En nu is het alleen maar de kwestie als je nu iets gebouwd hebt, iets tot stand hebt gebracht, wil je je de moeite geven om je af te vragen hoe dit komt, waarom het zo is. Dan zal je uiteindelijk misschien heel wat verder komen dan Archimedes die nog over zijn badzeep moest vallen voordat hij tot de ontdekking kwam dat water eigenlijk elk lichaam dat erin ondergedompeld wordt in gewicht vermindert met het gewicht van het verplaatste water. Begrijpt U?

Reactie: Jawel.

Spreker: U kunt die wetten dus zelf ontdekken. Nu, ik geloof dat is concreet genoeg.

Reactie: Juist, dank u zeer.

Spreker: Is er nog soms iemand? Alleen dit onderwerp, hoor.

Vraag: U zei zo-even: als de buitenwereld gemeen tegen je is, dan moet je.....Hoe zei u dat ook weer?

Antwoord: Ja, als de buitenwereld.....

Reactie: (onverstaanbaar)

Spreker: Ja, inderdaad, dat is volledig waar, weet u waarom? Als uzelf niet gemeen zou zijn dan zou u de gemeenheid van hetgeen men u aandoet niet kunnen begrijpen, m. a. w. in u ligt de potentie tot dezelfde daden, want u begrijpt ze. Het is misschien een beetje spitsvondig, maar het is nog waar ook, hoor.

Vraag: Dus als ik nu zo al die mensen neem die daar in Indië in die Japanse kampen zo gemarteld zijn en al dergelijke dingen, dat is dus allemaal over één kam te scheren?

Antwoord: Inderdaad, want mag ik u er aan herinneren dat deze mensen uit de Japanse kampen en veel anderen uiteindelijk met een zeker welgevallen toe hebben gezien toen dergelijke wreedheden werden gepleegd door anderen?

Ik wil hier helemaal geen vergelijkingen maken, maar de Japanners zijn misschien wreed geweest, de Nederlanders zijn het ook geweest. De Japanners hebben misschien veel mensen nodeloos de dood in gejaagd, het staat wel vast dat de Nederlanders dat ook gedaan hebben.

Reactie: Best mogelijk, maar toch zeker geen 10% van die mensen die in de kampen gezeten hebben, die vrouwen en die kinderen.

Antwoord: Die daar in de praktijk aan deel hebben genomen, inderdaad, maar die elk voor zich - en daar gaat het in dit geval om - de potentie hebben om dit te doen.

Reactie: De aanleg?

Antwoord: De mogelijkheid - de aanleg wordt niet eens gezegd - de mogelijkheid hebben om dit te doen. Weet u, er was eens een heel aardige legende, mag ik haar ter illustratie gebruiken? Het is eigenlijk een oud ding, hoor, ik bedoel, het hoort eigenlijk thuis in "1001 Nacht" maar het is tamelijk wijsgerig. Er was dan eens een schoenlapper die sterk bevriend was met een kleermaker. De kleermaker was een tamelijk spits en scherp ventje en zag overal het kwaad in de wereld, de schoenmaker niet. Nu waren ze een heel eigenaardig stel en hun ietwat komische conversatie was in de koffiehuisen berucht en beroemd geworden en daarom liet Haroen al-Rasjid ze eens een keer bij zich roepen en hij zei dan ook: "kijk, jullie geloven in bepaalde dingen. Nu geef ik jullie een opdracht. Ben jij een goed kleermaker?" "Ja", zei de kleermaker. "Ben jij een goed schoenmaker?" "Ja", zei de schoenmaker. "Dan maken jullie voor mij een pak en een paar schoenen, en naar gelang deze perfect zijn zal ik jullie betalen." Nu, die twee hebben dat aangenomen. De schoenmaker had het heel aardig bekeken en die kwam ook met heel goede schoenen aan, en ook de kleermaker had wel eens een steekje laten vallen, maar het was toch heus aardig wat hij had gedaan.

Maar Haroen al-Rasjid die wilde ook een grap uithalen en die liet ze allebei op de bastonnade binden - u weet wel, dat is zo'n bankje waar je voeten net onderuit steken - en daar werden ze op de voetzolen geslagen. Nu, de kleermaker die vloekte en die schold en die beschuldigde Haroen dat hij zijn woord niet had gehouden en daarom kreeg hij nog 50 slagen extra en toen mocht hij weer naar huis gaan. Maar wat was nu het geval met die schoenmaker? Die kon zich niet voorstellen dat een vorst dat zou doen zonder enige reden, en toen men hem dan op die bastonnade bond toen zei hij: Heer, als ik een fout heb gemaakt, wijs mij die fout, want ik ben me van geen fout bewust. Toen zei Haroen. Je krijgt je loon, meer niet. Je werk is goed. Nu, en het eigenaardige was, de man was zich toen niet bewust van het feit dat de bastonnade een straf was en als de legende juist is, dan liep hij vrolijk weg op zijn zwaar gebastonneerde voeten en dankte Haroen dat hij hem de vermoeidheid van zijn voeten had weggenomen, waarop Haroen hem een grote mantel gaf, een eremantel, en een beurs met veel goudstukken. Dat is natuurlijk een legende, maar er zit iets waars in.

Wanneer u van de mensen het goede verwacht dan verwacht u ook van hen dat wat ze zeggen reden heeft. Wanneer wat zij zeggen en doen reden heeft, kunt u zich eraan onderwerpen.

U zult het met mij eens zijn dat één van de dingen die in deze Jappenkampen waarover u spreekt de Nederlanders het meest gekwetst heeft en ook de anderen die daar gezeten hebben, is: het schijnbaar redeloze. Het "schijnbaar". Waarom? Men wilde niet aanvaarden dat deze andere mentaliteit ook haar reden van bestaan had. Had men deze Japanners beschouwd als mensen, vijanden, goed, maar vijanden die evenzeer edelmoedig konden zijn, dan waren ze het geweest. Dat klinkt eigenaardig, maar de verachting die men had voor de Jap is schuld geweest van veel van de wreedheden in de Jappenkampen. Het klinkt vreemd, nogmaals, maar het is waar. En zo zouden we verder kunnen gaan, we zouden zelfs kunnen bewijzen dat de haat van de Indonesiërs voor een groot gedeelte schuld was aan de wreedheden die de Nederlanders tijdens de politionele actie begaan hebben. En zo kunnen we verder gaan.

Reactie: En omgekeerd.

Antwoord: En omgekeerd. Misschien. Ik haal dit voorbeeld nu even aan om duidelijk te maken wat ik bedoel. En nu zegt u: ja, maar al die vrouwen en kinderen. Ja, al die vrouwen en kinderen hadden een bepaalde mentaliteit en door deze mentaliteit hebben ze zoveel moeten lijden, want ook in de Jappenkampen zijn er geweest die er uiteindelijk goed van af zijn gekomen. Ze hebben het niet prettig gehad, maar ze zijn er goed van afgekomen, geestelijk, moreel ongeschokt, lichamelijk in een veel betere staat dan je zou kunnen verwachten, die een bron van kracht zijn geweest voor vele anderen en eigenlijk nooit neerslachtig of ontmoedigd waren. Er zijn er ook geweest die het heel wat beter hadden, lichamelijk gezien, en die ten gronde zijn gegaan. Waarom? De omstandigheden waren voor beiden hetzelfde. Begrijpt u nu iets van de manier waarop ik mijn bewijsvoering naar voren wil schuiven, waarom ik dit zeg, waarom ik zeg: als je iemand vindt die gemeen tegenover je is, moet jezelf ook gemeen zijn, anders begrijp je dat niet, anders voel je dat niet zo, en onderga je niet de geestelijke, de psychische kwetsing, die vaak het voornaamste is en in uw lichamelijke en in uw geestelijke lijden. Ik hoop dat ik me op dit punt in ieder geval duidelijk heb gemaakt. U hoeft het niet met

me eens te zijn – dat vraag ik helemaal niet – maar ik zou alleen graag willen dat u het argument volgt en zou zeggen: ja, ik begrijp in ieder geval waarom je het zegt.

Reactie: Het is wel iets om nog eens kalm over te piekeren.....

Spreker: Ja, dat inderdaad.

Reactie:eer zoiets tot je doordringt.

Spreker: Het zijn dingen die je goed moet overdenken, en ik zeg nogmaals. U hoeft het niet met me eens te zijn, maar overweegt u het eens, want we zijn nu schijnbaar van het onderwerp afgeweken, maar we komen toch weer op diezelfde werkelijkheid terug: u zelf bent beslissend voor wat de wereld u aandoet, u zelf. U kunt de wereld overwinnen door de wereld als goed te zien, u kunt aan de wereld ten onder gaan door haar slecht te zien, dat is eigenlijk de hele kwestie. Nog meer vragen? Op dit gebied nog steeds, andere vragen worden niet in behandeling genomen.

Reactie: Ja, ik kan het laatste betoog van u alleen volgen wanneer wij onherroepelijk de reïncarnatie inschakelen, dus dat we onbewust zijn van hetgeen misschien in een vroeger leven is gedaan, waardoor we nu de slagen van het leven hebben te dragen.

Antwoord: Ach, ik zou dat eigenlijk nog niet eens daarbij willen betrekken, waarde vriend, want per slot van rekening, moet je geïncarneerd zijn om iemand uit te schelden en een blauw oog terug te krijgen? Nee, nietwaar? Dat vindt u heel logisch, dat kan best in één leven. Waarom kan dat andere dan niet in één leven? Als u zegt: "we moeten de reïncarnatie aannemen", dan zeg ik: "als mogelijkheid zeer zeker", want we zijn wel zeker dat er een bestaan is dat niet beperkt is tot het menselijke, maar ver voortdien als het ware begint en ver nadien voortgaat, of beter gezegd: altijd is als enige realiteit. Dat ben ik met u eens, maar om het hier speciaal met de haren erbij te slepen, nee, want dan gaat men de schuld afschuiven naar een verleden dat men niet kent en als zodanig ook niet volledig verwerken kan in deze vorm. Zou u dat dus willen doen, de wetten van Karma navorsen, dan zou u zich eerst van uw vorige incarnaties bewust moeten zijn en dan zou u misschien kunnen zeggen: ja, doordat ik toen zo was ben ik nu zo! Dus u kunt dan uw geestelijke bewustwording en uw geestelijke houding afleiden, u heeft zich eigenschappen verworven die vandaag de dag ook naar buiten komen, maar dat neemt niet weg dat in dit leven, ongeacht de vorige bestaansvormen of zelfs al waren er geen vorige bestaansvormen, u te allen tijde datgene krijgt, wat uzelf tot uiting brengt, wat u in u draagt, beter gezegd, u hoeft het niet eens te uiten altijd.

Geen protesten?

Reactie: Ik wilde dit zeggen. De Jappenkampen die zijn ontstaan door de invallende Jappen. Daar zijn de wreedheden gebeurd door de Japanezen, maar de Nederlanders die hebben gewoond met de Indonesiërs, dus dat is een heel verschil van, ik zou zeggen van marteling, want het zijn de Japanezen geweest die de ontzettende grote martelingen hebben gedaan en niet de Indonesiërs in het begin.

Antwoord: Dat ben ik volkomen met u eens, maar mag ik eventjes daarop wijzen dat de Jappen zichzelf aan dezelfde discipline onderworpen hebben die ze ook hun gevangenen oplegden? En dat vergeet u. Zij handelden dus volgens hun gewoonte, en wat de wreedheden waren voor u, waren voor hen nog helemaal geen wreedheden, ofschoon ik toegeef dat er heus wel eens sterk misbruik van macht is gemaakt.

Reactie: Nee, maar het gaat hierom dat u zegt: omdat uzelf wreed bent geweest, is men wreed tegen u geweest.

Spreker: Inderdaad.

Reactie:maar wij zijn niet wreed tegen de Jappen geweest.

Antwoord: U persoonlijk bent niet wreed tegen de Jappen geweest, inderdaad, maar u droeg de mogelijkheid in u, en als u de bewijzen wilt hebben dan moet u maar eens nagaan, alleen voor de aardigheid, de politiek die ook door Nederland als koloniale mogendheid naast Amerika en nog verschillende anderen werd gevoerd tegen de Japanezen. Dan moet u zich verder eens even bezig houden met de wijze waarop het Japanse Rijk gebracht is tot die ontwikkeling, die uiteindelijk tot een oorlog moest voeren. Dat is ook gekomen omdat het Westen de poorten van Japan geforceerd heeft met kanonneerboten, dat vergeet u. En als het op het ogenblik zo

was dat het Japan gesloten was, dan ben ik ervan overtuigd dat het grootste gedeelte van die mensen wederom zou zeggen: ja, maar dat land moet open, daar moeten we handel mee kunnen drijven, en als ze dat niet willen in Tokio, nu ja, goed, dan schieten we de zaak wel open. Begrijpt u? En als vandaag de dag de Japanse industrie begint aan te lopen en over een jaar of vijf de wereld van uitermate goedkope en kwalitatief niet zeer slechte producten kan gaan voorzien, dan zullen weer diezelfde mensen zeggen: ja, of die Japanezen dat nu nodig hebben omdat ze een overbevolkt Rijk hebben dat gaat me niets aan, wij moeten die markt hebben en we moeten op een of andere manier proberen om ze weg te houden.

Dat vergeet u, u vergeet de oorzaak en u zegt "ik", en dan bedoelt u: ik in mijn persoonlijke leventje, ik ben toch nooit wreed geweest tegenover een Japanees en ik heb er wel onder geleden. Uitstekend, maar u heeft behoord tot een groep die deze wreedheden wel begaan heeft, als zodanig heeft u ze goedgekeurd, u heeft zich er niet tegen verzet. Men heeft uiteindelijk - laten we het dichter bij huis zoeken desnoods - men heeft de Duitsers voorgeworpen dat zij aansprakelijk waren voor de concentratiekampen en dat is natuurlijk een dwaasheid, want niet een ieder wist wat er in de concentratiekampen gebeurde, maar wel keurde een ieder stilzwijgend een zeer lange tijd het regiem goed wat daar de aanleiding toe gaf. Als zodanig is het niet wreed maar rechtvaardig dat de Duitsers nu hunnerzijds ook deze ellende van andere zijde ondervinden. De mogelijkheid in hen is aan henzelf gedemonstreerd, ook aan die huismoeder die altijd gedacht heeft aan haar inmaak en nooit aan een concentratiekamp en over "Heil Hitler", zich hoogstens heeft druk gemaakt omdat ze moest luisteren, terwijl ze eigenlijk net haar kruisbessen moest wekken. Begrijpt u?

U moet dat niet zo uit een heel eng oogpunt gaan bekijken, u moet zeggen: neem ik persoonlijk wel de verantwoording die ik heb, op mij of vind ik het wel goed? Als wij maar minder belasting betalen, kan het me niet schelen of een ander crepeert. Dat zegt u natuurlijk niet en komt u voor het lijden te staan, dan heeft u buitengewoon veel medelijden, zoals die Japanse wachten buitengewoon veel medelijden hadden met de vrouwen en kinderen in de kampen en zelfs hun eigen rantsoenen soms afstonden om hun leed wat te lenigen. Merkt u iets? Nu, we kunnen er niet over bezig blijven - u heeft volkomen gelijk, waarde vriend - maar we kunnen het standpunt wel even duidelijk maken en dat is toch ook even belangrijk.

Reactie: Mag ik nog even wat vragen?

Spreker: We gaan verder.

Vraag: Wat ze Jezus aangedaan hebben, dat had Hij toch niet in Zich?

Antwoord: Wat ze Jezus aangedaan hebben dat had Hij inderdaad in Zich, ja.

Reactie: Toch niet in Zich?

Antwoord: Ja, dat had Hij in Zich, want u vergeet weer één ding: wat deed Jezus?

Hij vernietigde de persoonlijke waarde van al die mensen in de tempel, van al die hoge bestuurders en Farizeeën. U moet niet denken dat Jezus alleen maar louter goedheid was. Hij was ook een strijder en Hij vernietigde de gepleisterde graven, goed, Hij haalde het aanzien bij het volk van de priesterstand naar beneden, dus wat deed Hij? Hij vernietigde en werd daarom vernietigd, en als Hij deze vernietiging ontgaan had, had Hij ook nooit zo dit hele wezen, deze priesterstand en alles wat erbij hoort, op een zodanige manier kunnen vernietigen als Hij het nu gedaan heeft. Hij moest zelf accepteren het lot dat Hij aan anderen had toegebracht, niet geestelijk in dit geval, maar in hun eigenwaan en hun stoffelijke gedachten, in hun poppenkast, hun mombakkes, dat wilde Hij vernietigen. Jezus bestaat. Ze hebben Hem wel doodgemaakt, maar Hij ging rustig verder met bestaan. Hij trok zich er uiteindelijk niets van aan. Die anderen die leven ook nog verder. Of dacht u dat ze nu ineens van de wereld verdwenen waren? Kajafas en Ananias die gaan vandaag ook nog over de wereld, maar hun masker werd hun afgerukt. Zij hebben Jezus ontmaskerd, ze hebben Hem gekruisigd, maar ze hebben Hem daardoor gedwongen als het ware, ook om Zich te openbaren zoals Hij was, een verlichte, een Geest uit het goddelijk licht, begrijpt u? Ja, je moet die dingen niet zo eenvoudig van één kant gaan bekijken. Het was logisch, Jezus wist dat Hij ten gronde moest gaan, Hij had het zwaard opgenomen. En zoals Hij zelf heeft gezegd: wie het zwaard opneemt zal door het zwaard vergaan.

Nou, ik hoop dat we het nu toch duidelijk hebben gesteld. Ik heb geprobeerd met alle mogelijke bewijzen, met alle mogelijke betogen, u duidelijk te maken wat ik bedoel. U hoeft het er, nogmaals, niet mee eens te zijn, maar ik zou wel zeggen: denkt er eens een keer over

na, misschien dat u dan toch ontdekt dat er eigenlijk veel van waar is. Nou, en dan mag ik het daarmee besluiten, want anders dan neem ik veel meer tijd dan mij is toegestaan, dus ik wens u allemaal verder een goedenavond en ik geef het woord aan de volgende spreker.

Reactie: Ik dank u.

DE EEUWIGE BINDING TUSSEN STOF EN GEEST

Goedenavond vrienden.

Thans is het aan mij om een onderwerp naar uw eigen keuze te behandelen. Wat mag het zijn?

Reactie: Leiding. Ik heb als onderwerp gekregen: "de eeuwige binding tussen stof en geest". Jammer dat u zo weinig tijd heeft.

Spreker: Nu, dat zullen we proberen dan in dat korte ogenblikje. Kijkt u eens. Als er geen stof was, dan was er geen schijnbare realiteit. De geest leeft alleen in de wereld van zijn eigen bewustzijn en kan alleen datgene in zich opnemen wat hij reeds kent. Hij is niet in staat om, bij wijze van spreken, als hij altijd gedacht heeft aan een dadelpalm, in te zien dat een ander een denneboom kan bedoelen, hij zal nooit in staat zijn om dat begrip juist te krijgen.

Nu, daar weten we wel wat van, want dat zien we in onze wereld elke dag weer. De stof daarentegen die geeft u niet de mogelijkheid om de geestelijke waarde van een denneboom of van een dadelboom te bekijken, maar die geeft u wel weer de mogelijkheid om erin door te dringen, het wezen van de dingen. De geest betekent het wezen van de dingen en de stof betekent de waarneming van de dingen. Nu zouden we kunnen zeggen: het hele leven bestaat uit kennen van de dingen en het begrijpen van de dingen. Kennen is een noodzaak om te begrijpen, m.a.w. de stof is een noodzaak voor de geest indien ze zich ontwikkelen wil, indien ze bewust wil worden. Omgekeerd is kennen of weten zonder begrip absoluut nutteloos.

Zo zal de stof nooit en te nimmer tot een vorm en een doel kunnen komen zonder de geest. Wanneer we uiteindelijk het ideale wezen ons voor willen stellen dus, zou dit betekenen een geest die zodanig bewust is dat hij het totaal van zijn wensen voortdurend in de stof uit kan drukken, in deze stof de waarheid van zijn wensen en de juistheid ervan toetsen, om deze wederom geestelijk te verwerken tot een grotere volmaaktheid. En wanneer we een absolute volmaaktheid krijgen dan krijgen we automatisch dus het kennen, de geest wil zichzelf kennen a.h.w., objectief, hij wil een object hebben en niet alleen uit zich subjectief de wereld zien. Daarom moet hij zichzelf dus projecteren als een volmaaktheid in de stof, wil hij geestelijk zich daarvan bewust zijn, van zijn eigen volmaaktheid.

Echter waar een volmaaktheid onveranderlijk is, betekent een dergelijke toestand een volledige stilstand, een volledige harmonie en daarmee dus ook eigenlijk de - hoe moet ik dat nu zo gauw zeggen - nu ja, de oplossing van het zijn zoals u het kent. Stof en geest zijn aanwezig en op elk gewenst ogenblik kan de geest zich uiten in de stof als volmaaktheid, maar hij heeft geen noodzaak daartoe. De stof draagt in zich de potentie om de geest van zijn eigen wezen bewust te maken, maar zal dit alleen doen op het ogenblik dat de geest dit wenst, want zonder de wens van de geest heeft zijn vorming geen nut. Dat is eigenlijk de eeuwige binding die er bestaat tussen stof en geest. En nu heb ik dit wel heel erg kort gemaakt natuurlijk, maar het wordt tijd voor u om te pauzeren, en wanneer er tijd over zou blijven, na de "vragenrubriek" - toevallig vandaag een vriend die er nogal handig mee is - dan hoop ik nog enkele minuten te kunnen winnen om dit onderwerp nog verder te kunnen belichten, en anders zullen we dat een volgende keer doen.

Dus, ik hoop dat u daar dan genoeg mee wilt nemen en ik wens u, hopelijk voorlopig, alvast een goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

"Vragenrubriek". Persoonlijke vragen niet toegestaan, op alle andere antwoord zover als we het weten en kunnen. Ik zou zeggen: begint u maar.

Reactie: Leiding. Ik heb hier twee vragen, vriend.

Spreeker: Dat is niet teveel.

Vraag: Op een van de vorige avonden is een vraag gesteld over de vervloeking van de vijgenboom door Jezus. Hierop werd het antwoord gegeven, dat het logisch is, dat hetgeen geen vrucht draagt, dus parasiteert, wordt vervloekt. In de desbetreffende Bijbeltekst, n.l. Marcus 11: 13 staat: ".....vond hij niets dan bladeren, want het was de tijd der vijgen niet". Hieruit lees ik dat de boom dus niet onvruchtbaar was. Waarom werd hij dan vervloekt?

Antwoord: Ik geloof dat dit een kwestie is van persoonlijke interpretatie, waarbij we natuurlijk over de dingen heel lang kunnen vechten, maar we zullen dit zeggen: als die vijgenboom in de nabijheid komt van de Goddelijke Macht en weigert zich daaraan te onderwerpen en dus vrucht te dragen op dat ogenblik, parasiteert hij op die Goddelijke Macht en is hij als zodanig vervloekt. Dan zijn we om alle moeilijkheden heen gezeild. Maar ik blijf er nog steeds bij dat die voorganger gelijk heeft gehad dat deze vijgenboom onvruchtbaar was en dat het niet alleen de kwestie is van: het was de tijd van de vijgen niet. Dat is een secundair iets, nietwaar, dat is een vaststelling van de tijd waarin het gebeurde en dat kunnen we evenzeer zien als een vaststelling van Jezus: deze boom is onvruchtbaar, omdat ze geen vrucht zal dragen. Hetzelfde komt in verschillende gelijkenissen tot uiting, ook daar wijst Jezus erop dat datgene wat zichzelf blijft, gestraft wordt - denken wij bv. aan de knechten met de talenten - terwijl dat wat vermeedert, onverschillig hoe, altijd nog de moeite waard is en als zodanig geprezen kan worden. En dan zien we verder zelfs dat Jezus zo ver gaat dat Hij zegt op een gegeven ogenblik, dat het beter is zich vrienden van de Mammon te maken dan helemaal niets te doen, dus dat je er voor moet zorgen. Ik geloof dat al deze punten, vergeleken bij de Gelijkenis van de vijgenboom - want het is uiteindelijk ook een Gelijkenis, het is niet een directe vervloeking van die boom zonder meer, ofschoon men mij waarschijnlijk, op grond van hetgeen geschreven staat, ook dit zal betwisten - maar wij hebben hier te maken dus met een symbool, een symbolische vervloeking van datgene wat geen vrucht draagt, wanneer het Goddelijke Zijn Kracht schenkt, en het Goddelijke schenkt Zijn Kracht te allen tijde in de tijd dat er vrucht gedragen moet worden, Het kan daarbuiten ook nog Zijn Kracht schenken. Wanneer men daarop niet reageert, is men niet waardig en als zodanig niet levend, dat is dood. Nu ik hoop dat dit voldoende is. Iets op te zeggen?

Vraag: Vertelt u ons eens iets over de overgang van het stoffelijke naar het onstoffelijke bij overlijden.

a: Hoe geschiedt zoiets in normale gevallen, bv. bij hoge leeftijd of door ziekte.

b: Hoe lang blijft de ziel nog op aarde? 40 Dagen, zoals o.m. door Mohammedanen wordt aangenomen?

c: Rozenkruisers beweren dat het leven in uw sfeer even georganiseerd is als op onze aarde, vandaar hun zienswijze: "zo boven zo beneden". Is dat zo?

d: Ondergaat de ziel in die sfeer of sferen een zekere scholing?

Antwoord: Ja, allereerst: de overgang van iemand door ziekte of een normale wijze overgaat door het kennismaken van deze overgang en de noodzaak daartoe kan zich afspelen, mits wij te maken hebben met een geestelijk verlicht iemand, op de volgende wijze. Men bemerkt de stilstand van het lichaam, voelt zich als het ware in een grote hitte naar buiten gedreven en men realiseert zich dat het lichaam gescheiden is van het eigen wezen. Men neemt dit waar. Over het algemeen blijft men wel twee of drie dagen in de nabijheid, maar meestal kunnen wij zelfs zeggen dat hierin perioden optreden waarin men converseert met morsen uit de sfeer waarin men dan gekomen is. Daarna een afscheid nemen, dus geen 40 dagen op aarde blijven, zoals de Mohammedanen zeggen, dit is alleen dan waar wanneer van geen bewustzijn sprake is en dan kan die periode aanmerkelijk langer dan 40 dagen zijn.

Dan verder. In onze sfeer is inderdaad alles georganiseerd, zij het dan niet op de wijze zoals u het kent. Ik zou eerder zeggen dat onze organisatie een tegendeel is van de uwe, waar de uwe altijd op dwang en angst berust, de onze eerder op vrijheid en vrijwilligheid. Als zodanig zijn de sferen boven en beneden dus niet aan elkaar gelijk, maar zijn ze een spiegeling van elkaar, oftewel, wat boven is spiegelt zich in dat wat beneden is en omgekeerd. In de sferen wordt inderdaad geleerd. Wat er geleerd wordt? Wel, doodeenvoudig: de conclusie te trekken uit eigen ervaringen, men kan dus uit eigen ervaringen opbouwen een zuiver beeld, een objectief beeld omtrent de aardse waarden die men eens beleefd heeft en daaruit zijn eigen sentimenten en gevoelens in die periode toetsen, als zodanig een nieuwe leefwijze voor zichzelf aannemen en nieuwe voornemens maken. Deze voornemens kan men in de geest slechts ten dele, in de stof over het algemeen geheel verwerkelijken. Men zal dus te allen tijde een stofbinding nodig hebben wil men komen tot de absolute verwerkelijking van de bewustwording die men ondergaan heeft. Alleen wanneer die bewustwording zo groot is dat geen noodzaak meer bestaat voor een direct stoffelijke binding, kunnen wij zien dat de geest op gaat treden in contact met de stof als geleidegeest e.d. Ik hoop dat dit voldoende is. Zijn er nog meer vragen?

Vraag: Mogen wij dus aannemen dat u, uw groep intelligenties dus, zover gevorderd is dat zij de incarnatie niet meer nodig heeft?

Antwoord: Nee, dat kunt u niet aannemen. Ofschoon het voor enkelen van ons zeer zeker waar is, is het niet voor allen waar en als zodanig kunnen we de groep dus onafhankelijk stellen van het geval: wel of niet incarneren. Het is wel zeker dat wij grotendeels in ieder geval onze binding met de stof nog zoeken, ook op weg, om daardoor voor onszelf te toetsen onze gewaarwordingen en bewustwordingen en daar een menselijk vergelijkbare waarde tegenover te krijgen die onafhankelijk van ons eigen wezen staat. Als zodanig zijn wij dus ook nog in contact met de stof. Sommigen van ons zullen zeer zeker nog reïncarneren, van de anderen kan gezegd worden dat zij deze bewustwording te boven zijn en als Leidende Machten werken.

Reactie: Dank u zeer.

Spreker: Geen vragen meer?

Vraag: Mag ik nog eens vragen naar de boeken welke door uw Orde geïnspireerd worden, of dat al bekend gemaakt kan worden?

Antwoord: Nee, kan niet bekend gemaakt worden nog. 't Spijt me.

Vraag: Kun je op aarde zo leven dat je niet meer hoeft te incarneren later?

Antwoord: Ja, want anders dan zou u altijd door moeten blijven incarneren, nietwaar? Dus eens kunt u zo leven dat u niet meer hoeft te incarneren.

Vraag: Kun je dat bewust doen?

Antwoord: Ja, dat doet men bewust, men streeft dus bewust naar een bepaald doel en dit streven kan zodanig worden volvoerd dat hierdoor de noodzaak tot verdere bewustwording in deze stoffelijke vorm "mens-zijn" niet meer noodzakelijk is. Voor u voldoende?

Reactie: Ja, dank u.

Vraag: In het Evangelie staat dat, toen Johannes in de kerk (Tempel? Red.) was hij twee van zijn volgelingen naar Jezus stuurde met de vraag: Zijt Gij degene die komen moet of verwachten wij een andere? Wat is eigenlijk de betekenis hiervan?

Antwoord: Ik vermoed dat in dit geval wij te maken hebben met die scene waarin men Jezus eigenlijk het koningschap van de Joden aan wilde bieden, want de Joden verwachtten, de Koning der Joden, die de Joden zou maken tot het volk dat heerst over de wereld, de Messias. Had men gezegd: "Zijt Gij de Messias?", dan was het anders geweest, maar "Zijt Gij Hij die komen moet?", dat laat eigenlijk alles vrij. De vraag zou gesteld moeten zijn: "Zijt Gij die wij verwachten?", en dan had Jezus zeer zeker daarop "nee" moeten antwoorden.

Voor u voldoende?

Reactie: Het was een vraag van Johannes.

Antwoord: Inderdaad en Johannes was zijn broeder, wat wil u daarmee zeggen?

Reactie: Dus het gaat dieper dan wat u eigenlijk als antwoord geeft, er zit wat meer achter.

Antwoord: Denkt u? Toch niet, want Johannes is de leerling die het meest geliefd is door Jezus, en wanneer Johannes optreedt, handelend, dan zullen wij altijd zien dat hij eerder optreedt eerder voor anderen dan voor zichzelf en dat hij vaak in zijn vraagstelling, zijn probleemstelling en zijn handelingen eerst de aandacht vestigt op datgene wat voor de andere belangrijk is. Dit doet hij o.a., ten opzichte van Judas Iskariot en verschillende malen t.o.v. Petrus.

Reactie: Nee, het was hier Johannes de Doper.

Spreker: O, de Doper, excuseert u mij.

Reactie: Die vraag is afkomstig van Johannes de Doper.

Antwoord: Als Johannes de Doper het is, dan kan ik me niet voorstellen dat er meer achter zit - het spijt me wel - want als ik mij goed herinner dan staat er over Johannes de Doper geschreven dat hij een zeer eigenaardig persoon was die zich op onnatuurlijke wijze haar hechte op verschillende plaatsen van zijn lichaam en dat hij dus in zijn gedrag in veel gevallen exhibitionist was behalve profeet. Als zodanig kan ik niet aannemen dat hij een hoge bewustwording had in die periode dat hij met Jezus kennis maakte. Ik hoop dat het voor u voldoende is. Het is mijn zienswijze. Ik kan u op het ogenblik daarover niet beter inlichten.

Vraag: Kunt u zeggen, wat is de esoterische betekenis van de Jakobs ladder?

Antwoord: Dat men te allen tijde op blijft gaan of neer blijft dalen, de eeuwige wisselwerking tussen stof en geest. Duidelijk genoeg?

Reactie: Ja zeker. Dank u.

Vraag: Ik heb vernomen dat insiders van de kinderbescherming zich met het systeem tot organisatie van de massajeugd op dood spoor achten, en nu wilde ik vernemen wat volgens u een betere werkwijze zou zijn, of welke de beste werkwijze is om deze jeugd sociaal te maken, of dat misschien de fouten meer bij onze maatschappij liggen?

Antwoord: De fout ligt zeer zeker bij uw maatschappij, want uw maatschappij acht het kind hoog-heilig. Het kind is op het ogenblik hetgeen waar alles om draait, en zolang het kind is het punt waar alles om draait, zal het kind te allen tijde zich belangrijker achten dan al het andere en voortdurend zijn eigen gang gaan, het zal de hele wereld beschouwen als iets dat hem vermaak dient te schaffen, en wanneer dat niet gebeurt, zich tegen deze wereld verzetten, vooral wanneer het opgenomen moet worden in diezelfde samenleving die dan het kind plotseling verantwoordelijk maakt voor andere kinderen. We kunnen dus beter zeggen dat het hele systeem van de maatschappij verkeerd is en dat elke bevoordeling van het kind in het onnatuurlijke zoals dat op het ogenblik gebeurt, noodzakelijkerwijze moet leiden tot een nieuw geslacht dat geen verantwoordelijkheidsgevoel meer heeft en dat dit dan de resultaten zijn die in het jeugdwerk ook tot uiting komen, zodat een strengere discipline voor het kind wel een noodzaak zou zijn, zeker tot het 12e - 14e jaar.

Maar er zit meer achter, want als we hierover gaan spreken dan kunnen we ook even de nadruk vestigen op het feit dat bv. de systemen die misschien sociaal gezien erg goed zijn, kinderbijslag e.d., geleid hebben tot het scheppen en creëren van grotere gezinnen dan normaal zouden zijn ontstaan, waardoor in veel gevallen het kind is geworden tot gewin-object, eerder dan tot verlangd kind. Ook dat moet men niet vergeten, zodat er in veel gezinnen, vooral in de lagere standen, kinderen zijn die zeer zeker niet die ouderlijke zorg krijgen die ze eigenlijk nodig hebben.

Dan, de kinderen kunnen niet meer opzien tegen hun ouders, de ouders zijn geen voorbeeld meer dat de kinderen na trachten te volgen, maar ze zijn een paar mensen die je kunt gebruiken om alles (er) uit te krijgen wat je denkt dat je nodig hebt. Als men deze problemen oplost, dan is het massa-jeugdprobleem meteen ook opgelost. Men is met de gehele richting van onderwijs, van jeugdzorg, zelfs in gezinsverband, volkomen op dood spoor. Men wil van het kind een koning maken, maar een kind heeft niet de verantwoordelijkheid of het verantwoordelijkheidsbesef om dit koningschap op de juiste wijze te gebruiken. Een kind dient geregeerd te worden. U zult er niet aan denken om een hond of een kat de volledige vrijheid van uw woning te geven en u te laten regeren. Als u dat doet dan noemt men u dwaas.

Dat een kind het doet vindt men in veel gevallen niet meer dan de plicht van de ouders, en men verbaast zich erover dat het kind dan in een maatschappij die per slot van rekening toch niet voor kinderen gebouwd is en niet uit kinderen bestaat, zich later niet meer thuis kan voelen wanneer die maatschappij verplichtingen oplegt. Daar zit de kern van het probleem, en als de jeugdzorg en de massa-jeugdorganisatie dus, de goede kant uit zou willen gaan, zou ze allereerst de mogelijkheid moeten hebben om tucht en gezag te laten gelden, en niet slechts te blijven bij iets dat lokt. Zolang als de jeugdbeweging alleen de kinderen kan krijgen door ze iets voor te zetten wat ze buitengewoon prettig vinden, maar ze niet kan dwingen daarnaast de meer onaangename opvoedkundige dingen werkelijk te consumeren, en men dus erg voorzichtig moet zijn om het kind niet al teveel voor het hoofd te stoten, zal dit jeugdwerk niet veel uit kunnen halen, zal het hoogstens in propagandistische zin enige waarde hebben, op politiek en religieus gebied, maar zeer zeker niet op opvoedkundig gebied. Ik hoop dat dit duidelijk is. Geen protesten?

Vraag: Kunt u in 't kort iets zeggen over de symbolische betekenis van Adam?

Antwoord: Adam, Rode Aarde, uit de aarde wordt alle leven geboren. Vandaar: Eva wordt uit Adam geboren. Adam, de eerste mens die toch niet de eerste mens is - want Kaïn trekt naar vreemd volk en neemt zich daar een vrouw - de eerste mens die het bewustzijn heeft van de Goddelijke Waarde, m.a.w. het mens-zijn begint op het ogenblik dat het Godsbewustzijn in de mens ontwaakt is en niet eerder. Adam wordt uit het paradijs verdreven. Waarom? Omdat Adam zich het recht van oordeel over Gods werken aanmatigt, daardoor wandelt hij niet meer met God. Dat is dus, kort gezien, de symbolische zin van Adams verhaal, van het scheppings-verhaal. En zo is ieder voor zich een Adam. Ja, niet een Eva, mijne dames. Dus, dat moet u goed onthouden: ook in symbolische zin kan ook de vrouw Adam zijn, d.w.z., men ontdekt op een gegeven ogenblik zijn menselijke waarde, men gelooft in God en in dit geloof leeft men in de paradijstoestand. Men oordeelt over het geloof, het werk: de verdrijving uit het paradijs. Maar daardoor eerst de werkelijke verwerving van het volledig mens-zijn, dat hoort erbij, dat staat er in de Bijbel niet bij. Voldoende?

Reactie: Ja, dank u.

Vraag: De zondvloed, heeft dat wat te maken met het verdwenen Atlantis?

Antwoord: Nee, de zondvloed heeft niets te maken met het verdwijnen van Atlantis; de zondvloed heeft te maken met een wereldramp waarbij de aardas veranderde, doordat een tijdelijke maan de aarde werkelijk beroerde. Het is een zeer grote meteoriet geweest, die een lange tijd nog als maan om de aarde gecirkeld heeft, als tweede maan. En daarvan komt die overlevering, die later werd vertaald in een zin die overeenkomt met de overstromingen die voorkwamen jaarlijks in het dal van Eufrat en Tigris, en als zodanig waarschijnlijk is de interpretatie uit de Bijbel terug te voeren tot Ur en de belevenissen van Ur. Dus, geen Atlantis. Atalanta of Atlantis heeft later bestaan dan de zondvloed, deze zondvloed.

Reactie: Het is ook een verdwenen land.

Antwoord: Inderdaad, Atlantis is een verdwenen land. Er zijn er nog meer. Atalant is ook verdwenen. U zult zeggen dat het ongeveer hetzelfde is, dat is niet waar. Atlantis is een Keltisch-Nubische Rijk 0.0°, en aan de andere kant kennen we het Atelant, dat ligt ongeveer van het Kanaal van Calais tot de Deense kust, een laagvlakte, in hoofdzaak Friese bewoners, enkele Keltisch-Kimbrische(Jutland; Red.) invloeden en Saksen.

Vraag: De voorlaatste keer is er hier uit de zaal een vraag gekomen omtrent wat het betekende, dat de zaligheid uit de Joden was, en toen is daarop geantwoord, of de wedervraag gekomen, waar staat dat in de Evangeliën? Dat wist de vraagsteller niet te beantwoorden. Toen is er van uw zijde gezegd: het staat niet in de Evangeliën, het staat in het Oude Testament. En alzo kwam er een beschouwing over hoe de Joden dat zagen, maar mag ik er even op wijzen dat u hier abuis was, want het staat wel in de Evangeliën, het staat in Johannes 4: 22, waar Jezus een gesprek heeft met de Samaritaanse vrouw, en de Samaritaanse vrouw die vraagt: "waar moeten wij aanbidden? Wij zeggen: in Samaria en de Joden zeggen: in Jeruzalem", waarop Jezus antwoordde: "gij weet niet wat u aanbidt, wij weten het: de zaligheid is uit de Joden".

Antwoord: Deze correctie zal ik onmiddellijk doorgeven aan de spreker die de vraag behandeld heeft, ik kan niet anders zeggen. Als u er verder commentaar op wilt hebben. Ik ben helaas

geen grote Bijbelkenner, maar ik wil het doorgeven. Zelfs wanneer Jezus dit zegt, kan Hij op niets anders doelen dan op Zichzelf, als de zaligheid uit de Joden is, want later verwerpt Hij de Joden, Hij beweent ze, nietwaar, dus

Reactie: Dank u wel.

Spreker: Maar ik zal in ieder geval het verwijs doorgeven. Ik ben benieuwd wat voor commentaar erop komt. Hebben we verder nog vragen of kan ik die spreker van voor de pauze nog een ogenblik aan het woord laten? Uitstekend, dan dank ik u voor uw aandacht en geef ik nog even het woord aan de vorige spreker. Goedenavond.

DE EEUWIGE BINDING TUSSEN STOF EN GEEST (tweede gedeelte)

Goedenavond vrienden.

Zo, nu kunnen we nog eventjes spreken dus - al is het dan niet al te lang - over de band die eeuwig bestaat tussen stof en geest. Kijkt u eens, wanneer men zegt "stof", dan bedoelt men daarmee "kracht in een bepaalde vorm", wanneer men zegt "geest", bedoelt men dat evenzeer. Stof en geest zijn dus uiteindelijk uitingen of verschijningsvormen van dezelfde Oorzakelijke en Oorspronkelijke Kracht. Wij kunnen zelfs zover gaan dat we de geest kunnen bepalen als een interruimtelijke potentiaal, dat bestaat in de kleinste delen van de stof gedurende het leven. Het is als zodanig een spanning dus in de cellen, die juist daardoor de levensfuncties van cellen van de materie mogelijk maakt. Dat is natuurlijk een zeer materialistische definitie en omsluit niet het totale wezen van de geest, net zomin als ik zeg: "dit is vlees" en ik daarmee een mens beschrijf.

Nu zult u begrijpen dat wanneer men, op grond van onderzoeken aan onze kant tot de overtuiging is gekomen dat materie, mits geheel ontleed, vervalt in hetzelfde dat in onze wereld onze materie of onze vorm betekent, dat wij ook tot de conclusie komen, deze beide zijn één, deze twee werelden. En aansluitend op mijn eerste betoog zou ik dan dus dit aspect nog even willen belichten.

Gesteld dat wij gelijk hebben - en alles wijst erop dat wij gelijk hebben, met deze hypothese werkende kunnen wij dus resultaten behalen - dan moeten wij ook aannemen dat ons wezen-zijn in de materie of in de stof niet in de eerste plaats een kwestie van vorm, maar een kwestie van ervaring, niet een kwestie van wereld zozeer als wel van belevings sfeer, en dit is m.i. ook logischer, omdat stof en geest elkaar, volgens onze ervaring, voortdurend afwisselen, men kan niet verder gaan alleen als geest, alleen als lichaam kan men niet bestaan. Dus nu hebben we dan deze vraag verder onder de loep genomen.

Als ik dood ga - zoals de mensen dat noemen - als ik overga, dan blijft mijn stof achter. Toen hebben wij ons afgevraagd: "is dat waar", want uiteindelijk, in onze wereld beschikken wij over andere en grotere krachten dan wij in ons lichaam hebben. En hier heeft u dan het antwoord van enkele van onze laboranten, wij zijn in de geest niet slechts dat wat uit de stof komt, maar wij trekken tot ons zelf nog grotere hoeveelheden kracht, en vinden daardoor de mogelijkheid juist tot uitdrukking van onszelf. De geest moet dus worden gezien als een kern waarom, in verschillende vormen, zich de kracht kan groeperen. Dan is het antwoord dat de filosofen bij ons geven op die voortdurende binding en wisselwerking deze: wanneer wij het voorgaande gehoord hebben, zo zeggen zij, dan moet ik aannemen dat stof en geest gelijk zijn, dat mijn wezen zelf noch stof noch geest is, maar iets anders, en dat stof en geest de gelijke vormen zijn die ik nodig heb om mijn wezen en mijn bewustzijn te uiten. Naar gelang de vrijheid of beperking van vormgeving die ik ervaar, noem ik mijn wereld: wereld van de geest of wereld van de stof. Dus daar heeft u eigenlijk de grondstellingen.

Nu moeten we daar eventjes heel voorzichtig mee zijn, want anders komen we tot de conclusie dat de geest alleen maar een mechanisme is, en dit is geloof ik toch niet waar. Uiteindelijk, ons gevoelsleven blijkt, uitgezonderd de zuiver lichamelijke reacties of lichamelijke prikkels, te zetelen in de geest. Dus die sentimenten die niet lichamenlijk zijn, die uit het voorstellings-

vermogen voortkomen, blijken in de geest verankerd te zijn en tevens de belevingen van de geest en zijn waardering t.o.v. zichzelf volledig te bepalen.

Mag ik misschien dan verder gaan en zeggen: de geest, die kern dus, is niet de ziel - want dan zou ze louter levenskracht moeten zijn met een volmaakte uitingsmogelijkheid - maar de geest is een bewustzijnsvorm, de geest moet genoemd worden: een bewustzijn, en dit bewustzijn drukt zich niet uit in één materie, maar in verschillende vormen binnen die materie.

De zintuiglijkheid van die verschillende materievormen maakt het mogelijk dat meerdere bestaans- en bewustzijnswerelden door elkaar lopen, zonder dat men elkaar bemerkt. Dus dan kom ik tot de conclusies ik ga niet uit de stof, maar ik wissel doodgewoon mijn vorm voor een andere vorm en besta rustig verder. Ik kan me niet voorstellen dat ik zonder dit bewustzijn van de geest bestaan kan, want om te bestaan moet toch, geloof ik, tenminste in de vorm van leven, altijd het ik-ben, het bewustzijn van het zijn op de eerste plaats aanwezig zijn. Dan mag ik dus zeggen dat ik te allen tijde uiting zal moeten hebben. Wanneer die uiting gelijktijdig misschien op verschillend vlak ligt, dan kom ik misschien de waarheid nog dichterbij, want wij weten uit ervaring dat veel mensen die in de stof leven gedurende bepaalde perioden, waarschijnlijk hun rustperioden op aarde, in onze wereld actief zijn, zij leven dus een dubbel leven, en terwijl de geest rust, werkt het lichaam, terwijl het lichaam rust, werkt de geest.

Wij kennen ook een bewustzijnstoestand waarin wij ontruikt zijn aan onze eigen sfeer - dat is niet de toestand die we op het ogenblik hier hebben - maar waarin we volledig ontruikt zijn aan onze eigen sfeer en ons in een andere wereld schijnen te bewegen.

Laten wij aannemen dan dat deze werelden alle een aspect van één en dezelfde realiteit zijn. Maar als zij één en dezelfde realiteit vormen, dan zijn zij niet van elkaar te scheiden. Als u zich dat goed realiseert dus, dan komt het eigenlijk hierop neer: we wandelen om een soort zuil heen, een staande driehoekige zuil, vandaag staan we hier en we wandelen hier wat in de schaduw, en dan gaan we hier naar de lichtkant toe, totdat we op een gegeven ogenblik aan deze kant niet meer kunnen lopen en dan gaan we deze twee vlakken lopen, en dan komen we weer hier. (het medium gaf hierbij aanwijzingen)

Ons bewustzijn omcirkelt de werkelijkheid, maar realiseert zich niet dat deze meerdere afmetingen heeft. Wij denken dat wij voor een vlak ons bewegen, in werkelijkheid bewegen wij ons om een zuil. De wereld zo gezien is een eenheid. Deze eenheid lijkt mij in overeenstemming met wat wij weten en geloven omtrent het Goddelijk Wezen, n.l. dat Het volmaakt is, en dat uit het volmaakte het onvolmaakte niet geboren worden kan. Resultaat van al deze conclusies: het is onmogelijk één van de drie factoren die wij in onszelf erkennen, n.l. het lichaam, de geest en de ziel, af te werpen, wij kunnen slechts ons bewustzijn verplaatsen. Op het ogenblik dat wij de zuil zien in haar geheel - aangenomen dat we het zover brengen - dus dat we de drie vlakken gelijktijdig kunnen beschouwen, dan zullen wij dus gelijktijdig moeten zijn: ziel ofwel deel, bewust deel van het Goddelijke, geest oftewel een persoonlijk bewustzijn en stof, een werktuiglijkheid waardoor het bewustzijn wordt uitgedrukt.

Heb ik nu misschien mijn these, waar ik dat nu even op mijn gemak kan doen, iets duidelijker voor u naar voren kunnen brengen? Het is dus hier zuiver een kwestie van eenheid. Dat heb ik in mijn eerste betoog expres achterwege gelaten, omdat een onvolledige toelichting daarvan tot zeer veel misvattingen aanleiding zou geven, zoals we ook weten dat er bepaalde misvattingen bij de eerste spreker zijn ontstaan, waar n.l. sommige personen niet in staat waren om een verschil te maken tussen de objectieve gebeurtenis en de subjectieve ervaring. Wij moeten natuurlijk, als wij deze theorieën opbouwen, die, zoals ik nogmaals zeg, gezien de proeven daarmee genomen, aannemelijk schijnen, goed in het oog houden: dit is objectief, d.w.z. we houden ons niet bezig met onszelf maar met het totale zijn, want voor onszelf zullen we altijd blijven; dan stof, dan geest, dan alleen maar kracht in het licht, totdat we weer terugkeren tot geest en tot stof, altijd rondwandeland, rond de zuil van het zijn, zonder haar in haar geheel te kunnen zien of bevatten. Onze tijdservaring zouden wij dan uit kunnen drukken als de hoogte van de zuil, onze blik wandelt steeds iets hoger op deze zuil en ziet een klein verschil in ingriffing. Dat is een zeer simpel probleem, dat gemakkelijk voorstelbaar en toch moeilijk realiseerbaar is. Heeft u voor mij nog vragen hierover, opmerkingen? Dan wil ik graag trachten om ze te beantwoorden.

Vraag: Ik wilde u eens vragen over een gedicht: want aan de ziel ontleent het lichaam vorm, want ziel is vorm en bouwt het lichaam op. Zo zal het ook wel bij u in de sferen zijn, nietwaar?

Antwoord: Dat kan men zeggen, ja.

Vraag: En nu had ik een tweede vraag. U zegt: als wij aan onze sfeer ontruikt zijn. Is dat ook bij u dezelfde toestand zoals bij ons is wanneer wij in de slaaptoestand zijn?

Antwoord: Nee, daar zou ik geen vergelijking tussen willen trekken, omdat bij u het ontwaken uit de slaap met zich meebrengt òf een vergeten òf van de andere wereld waarin men vertoefde in die periode ofwel de droomervaringen die men gedurende deze periode had, althans deze als zeer onwerkelijk ziet. Voor ons zijn ze in zeer hoge mate reëel, alleen niet uit te drukken in de termen van de sfeer waarin we terugkeren, maar zijn voor onszelf absoluut reële ervaringen. Bij sommige mensen op aarde komt dat ook voor. Hebben wij nog meer?

Vraag: Mag ik daar eens iets over vragen? Doet u in die andere sfeer een kracht op om weer verder te gaan in de sfeer waar u dan nog in thuishoort?

Antwoord: Inderdaad, maar wij krijgen niet alleen kracht, maar wij verrichten ook arbeid. Ik kan het niet anders zo gauw uitdrukken.

Reactie: Ja, ja.

Spreker: U begrijpt wat ik bedoel, ik hoop dat de anderen het ook doen.

Reactie: En nu iets over die zuil. Het wordt tochook sommigen wel gegeven dat ze boven de zuil uit kunnen stijgen en alle drie vlakken overzien, dus de curven daarvan, zouden we kunnen zeggen, kosmisch de baan aflopen van de wereld, de oorzaak en het gevolg daarvan zien, dan is ook het lijden dat in oorlogen gebeurt en in andere plaatsen, opgelost.

Antwoord: Inderdaad, dat is dus een mogelijkheid die inderdaad gegeven wordt en wel, eigenaardig genoeg, in elke bestaansvorm. Alleen moeten we erbij voegen dat het zeer moeilijk is om deze toestand te handhaven. Wij kunnen ons voorstellen dat we het één keer zullen bereiken, maar we weten wel degelijk dat zo'n enkele blik ons alleen een ogenblik eigenlijk doet denken: "ja, alles is één en alles is goed", en dan hebben we vrede en dan komen we weer terug in onze eigen sfeer en ons eigen bewustzijn en dan zijn we al heel gauw vergeten wat we hebben doorgemaakt. We zijn er een ogenblik sterk door geworden, maar verder blijven we dan toch met onze eigen problemen zitten.

Reactie: Ja, ik bedoel niet de mensen in de stof alleen, maar ik bedoel ook de mensen in de geest.

Spreker: In de geest ook, het is overal mogelijk.

Reactie: En die kunnen dan toch ook weer mensen op aarde inspireren om het anders te zien?

Antwoord: Inderdaad. Wij inspireren u niet, wij spreken, maar wat doen we eigenlijk anders dan proberen om de mensen het eens anders te laten zien? En dat doen we heus niet om nu alleen maar eens heerlijk in de contramine te zijn, maar we doen dat eerlijk om u te bewijzen dat elke medaille verschillende zijden heeft en dat u, wanneer u alleen van uw eigen kant oordeelt, dus ten opzichte van anderen onrecht doet en daardoor, om met de eerste spreker nog eventjes in gelijke richting te praten, uzelf automatisch dus ook het oordeel van anderen op de hals haalt en als zodanig zult ondergaan datgene wat u in anderen veroordeelt.

Ik hoop dat dit ook geen raadselspraak is.

Nu, vrienden, kunnen wij zeggen dat we dit onderwerp hiermede voldoende behandeld hebben of is er nog een vraag die belangrijk is?

Dan zou ik voor willen stellen om het woord over te geven aan "het schone woord", dat dan deze avond voor u besluiten zal. Ik ben u zeer dankbaar dat u mij ook de tweede maal gehoor en aandacht hebt willen schenken.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Vanavond mag ik voor u spreken in het "schone woord", die bekende rubriek, en ik zal van u graag dan voor deze gelegenheid zeven onderwerpen behandelen, zes of zeven. U weet het dus: zo mogelijk éénwoordig uitgedrukt, en ik zou deze graag, met uw toestemming, poëtisch verwerken. Vindt u dat goed?

Reactie: Ja.

Spreker: Dank u.

Reactie: Berusting - Geest - Inkeer - Verwarring - Lijdensweg - Communisme - Volmaking.

Spreker: Wanneer men, uit de verwarring van het communisme tot inkeer gekomen, berusting vindt, kan men uit de wereld komen tot bewustzijn, de geest wordt vrij en ziet in haar bereik het grote doel: de volmaking.

Spreker: Voor u acceptabel?

Reactie: Ja.

Communisme,
Slogan, woord
Dat hamert door de wereld,
Gebalde vuist die opwaarts steekt,
Onrecht, dat het onrecht wreekt,
Starheid, die de wetten breekt,
Verwarring van de geest,
Die onbevreesd
Een stof wil demoleren,
Christendom van de materie,
Waar in de weg des Heren
Is geworden tot een spiegel
Vol van hoon,
Leer van gelijkheid, broederschap, vrede,
En men zegt: gebouwd op de werkelijke rede,
En toch verwarring zonder eind,
Want wie bevat de werkelijkheid?
't Is woord en theorie,
En de realiteit
Is niet gelijk het woord.
Wie slechts de woorden hoort
Die voelt zich overtuigd,
Die juicht
Over een wereld die vrij is geworden.
Dan komt de werkelijkheid,
En wie de werkelijkheid aanschouwt
Die moet tot inkeer komen,
Die zegt: 't is tevergeefs gebouwd,
Dit zijn niet meer de dromen
Van broederschap, gelijkheid.
Van vrijheid en van recht,
Hier werd alleen de meester knecht
En knecht werd meester.
Hoe moet ik dan gaan
En welke weg?
Ik weet het niet meer, ik ontzeg

Mij alles
En ik gewin niet eens de vrede.
Kan ik dan berusten in die wereldse staat
Die, vol van onrecht, door mij wordt gehaat?
Kan ik berusten en vrede hebben
Met al wat die anderen doen?
Moet ik dan nalaten anderen te dwingen
In het door mij gewenste fatsoen.
En te dwingen mijn vormen,
Mijn leer, mijn denken?
Kan ik berusten?
Ach, 'k kwam tot inkeer,
'k Wil schenken de wereld wat ik geven kan,
'k Wil breken de ban
Van de stoffelijkheid,
'k Wil breken de leus van de eeuwige strijd,
'k Wil zelve volgens mijn stellingen leven
En daarmee de wereld een kleinigheid geven.
Ik vraag niet meer: doe naar mijn zin,
Luister naar mijn woord en spreek er mijn recht.
Ik weet nu: keer ik tot mijzelf in
Is het goed, maar dwing ik een ander te gaan
Is het slecht.
En zo wordt mij de geest herboren
Als uit een duistere droom.
In de roes mijner daden
Vindt mijn geest de wondere paden
Der werkelijkheid.
Niet meer verschrikking, niet meer angst,
Niet meer statistische realiteit.
Ik spreek niet meer, geef niet meer de replieken,
Gewenst volgens partij, aan de hand der statistieken.
Ik probeer mij van mijzelf bewust te zijn,
En vreemd, ik voel mij vrij.
De wereld gaat voort
En de mensheid gaat voort
En de geest gaat zijn eeuwige weg,
En ik spreek er geen woord
En de wereld is rijk noch arm,
Omdat ik niets zeg
Zoals ik eens gezegd heb:
Ik ken m'n weg.
Zo wordt ik bewust van een kracht in mijzelf
En ik vind een taak, aan mij opgelegd,
En ik weet: ik mag van een ander niet vragen,
Maar dienen moet ik.
Dat is het recht
Mij gegeven.
Ik mag dienen.
En zo wordt het leven tot één strijd
Tegen zelfzucht, mijn onrust, mijn recht.
En is in het licht dan die strijd eens beslecht,
Dan treed ik bevrijd tot de eeuwigheid in
En ik vind: het einde was het begin.
Want noem ik mijzelf ook geen communist,
'k Volvoer wat Jezus op aarde reeds wist:
Ik geef aan een ander, vraag niet voor mijzelf,
Zo vind ik de eeuwigheid en de voleinding,
De volmaaktheid der dingen wordt ik nu gewaar.

Het licht wordt steeds feller,
De wereld steeds heller,
De ogen zij worden nu eindelijk klaar
En duidelijk, scherpziend.
Weg is het vlies van rede en haat,
En ik zie in een wereld
Van stof en van geest
Steeds Mijn God, die mij tegenover staat.
En dan vind ik de kracht en dan vind ik de vrede
Die mij mijn pad ten einde doet gaan,
En ik weet dat ik te weinig zeg
Wanneer ik dankend "loof God" zeg,
"Heer, Gij gaf het bestaan aan mij,
Gij hebt mij vrij gemaakt,
Hoe wonder is het zijn."
En noemt mij de wereld dan communist
Of socialist, of democraat,
Zegt men ik ben pro of contra.
Voor of tegen aardse staat,
Noemt men mij dwaas of noemt men mij wijze,
't Blijft mij al en alles gelijk,
Ik ga mijn weg, want God is mijn vrede
En in mij is 't Goddelijk Koninkrijk.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.